

Az Újvidéki Színház lapja volt. A hetvenes évek derekán jelent meg először, kezdetben természetesen „belső használatra”. Legalábbis Németh P. István, a színház alapító igazgatója annak szánta. Úgy gondolta, nagyon helyesen, hogy a *Thália*, amely egyébként egy-egy bemutató alkalmából jelent meg, nemcsak a színház népszerűsítését szolgálja majd, nemcsak arra törekszik, hogy felkeltse a néző érdeklődését az előadások iránt, hanem más elvárásoknak is igyekszik eleget tenni.

A különböző magyar nyelvű folyóiratok, heti- és napilapok palettájáról itt, a Vajdaságban, mindenképpen hiányzott a színházművészettel (színházművészetünkkel) foglalkozó sajtótermék. A *Thália* ezt a hiányt is igyekezett pótolni, és szerkesztéspolitikájával arra törekedett, hogy azoknak az elvárásoknak is eleget tegyen, melyek színjátszásunk egészével kapcsolatban fogalmazódtak meg. Így az Újvidéki Színház lapja rendszeresen foglalkozott a szabadkai Népszínház magyar társulatának tevékenységével, valamint az Újvidéki Rádió drámai együttesének a munkájával is. Anyag akadt bőven. Drámairodalmunk belső, igen intenzív mozgásáról, a látott előadásokban tapasztalt újszerű megoldásokról, elképzelésekről értekeztek, fogalmazták meg véleményüket a *Thália* hasábjain színházi életünk legismertebb szaktekintélyei. Németh P. István elgondolása, hogy a lap lassan majd túllép egy kis színházi műhely „határain”, és színházi életünk egészének prezentálására vállalkozik, megvalósult, de csak részben, mert anyagi okok miatt sajnos egyik napról a másikra megszűnt. Az alapító igazgató ugyan mindent megtett, megpróbált, hogy „életben” tartsa, de a mostoha körülmények (már akkor!) sajnos egyszerűen lehetetlenné tették ezt.

Többéves „kényszerszünet” következett, és a *Thália* csak 1990-ben jelent, jelenhetett meg újra. A lap szerkesztését korán elhunyt színikritikusunk, Guelmino Sándor vállalta. Nagy-nagy körültekintéssel, hozzáértéssel készítette a rendhagyó sajtóterméket. Sikerült neki a *Thália* köré gyűjteni mindazokat, akik valóban szívügyüknek tekintették a vajdasági magyar színjátszást; sikerült Guelmino Sándornak az, ami manapság szinte lehetetlen dolognak tűnik: a szakmán belüli kohézió megteremtése. Sajnos, mint ahogyan az a hetvenes évek végén is megtörtént, amikor megálljt parancsoltak a *Tháliának*, a lap most sem tarthatta magát sokáig. Következtek a háborús évek, a szankciók, a teljes anyagi csőd, és a *Tháliát* csendesesen félretettük. 1995-ben az olvasó, a színházlátogató újra a kezébe vehette a *Tháliát*, csakhogy ezúttal nem mint az Újvidéki Színház lapját, hanem mint a *Szabad*

Hét Nap mellékletét. Dudás Károly főszerkesztő jóvoltából újjáéledt ez a mostoha sorsú színházi lap, természetesen más formában, más elképzelések megvalósítását tűzve ki célul. Stílusa közvetlenebb, oldottabb lett. Nem az elmélyült elemzésekre, átfogó, alapos kritikai értékelésekre fektette a hangsúlyt, hanem valamiféle magazin jellegű, könnyed, a színházat ilyen formában népszerűsítő lap szeretett volna lenni. Persze ezúttal is az történt, mint a hetvenes évek végén vagy a kilencvenes évek elején: az anyagiak közbeszóltak, a *Szabad Hét Nap* szépen indult mellékletét újból, immáron harmadszor, el kellett felejteni.

Háromszori „nekifutással” igyekezett megmaradási alapot teremteni magának a *Thália*. Nem sikerült! Az, hogy kezdetben az Újvidéki Színház, később pedig a *Szabad Hét Nap* vállalta fel, azt hiszem, mellékes kérdés. A lényeg az, hogy egy színházi lap megjelenését igenis szorgalmazták mindenekelőtt azok, akik felismerték annak szükségességét, jelentőségét. Az, hogy a szándék valahol mindig elakadt, zátonyra futott, nem a kezdeményezők, az elkötelezett mecénások hibája. Az áldatlan körülmények, a létbizonytalanságba taszítottakba szakadt kilátástalanság okozta minden alkalommal a lebénulást.

Ezek után magától adódik a kérdés: Érdemes-e tovább próbálkozni? Érdemes-e újra síkraszállni egy szerény színházi lap (vagy legyen az csak melléklet) kiadásáért itt a Vajdaságban? Úgy érzem, hogy igen. Tudom, hogy ez az igen nagyon is megkérdőjelezhető, legalábbis az eddigi tapasztalatok erre utalnak, de ennek ellenére nem kellene visszavonulást fúvatnunk, újra kezdeményezni kellene egy színházi lap/melléklet megjelentetését. Nagyon nagy szükségünk lenne rá!

